

PETRENCE SÁNDOR

A gútbú kifeli gyüvet

A gútbó kifeli gyüvet
Láttam ín sok fáknban nyüvet
Tudtam, setít felleg követ
Raktam hát egy jó nagy követ

a gút szájába rája bele.

Hazafeli mentem alatt
Zsíroskenyeremre ragatt
Egy pók, őt níztem szomorun
De már láttam, ez a falum

elím siet, s ürülník bele.

Zokogva keblemre borút
Bús nípem, feledve borút
Bánatot, s gútakat, mikbe
Beljúkesett teringe

ttít a Sanyi de már kifele
van belüle rája meg bele.

Juliska szíp ura

nípballada

Feri kimín a szírüre,
Latógassa, el szídül-e.
El gondózza, mosmá fölül,
Mer eddig a ló vót fölül.

Nagy sieccsíg van vágtukban,
Hihetetlen, habár úgy van:
Níz a ló is níz a Ferkó,
Majd Ferkó níz, s út a pejló.

Julis kertben sír, s odá van,
Ámde bízván szíp urában,
Jaj, a Bandi, jaj, a Feri,
Nem eshetik baja neki!

Miután kiníztik maguk,
Feri, s a ló együtt alutt,
Egy álmodtál álmodtak ketten,
Julist látták, künn a kertben.

S níztek egymást, amint Julis
Nízett álmukban, s a szú is
Nagy bús szemmel nízte úket,
Úk meg a szút, míg tetű lett.

S Feri nyargal emmár lovon,
Igaz ez, vagy megálmodom?
Amúgy nem lenne nagy truváj,
Ha nem kíne belí homáj.

Julis otthon, kombiníban
Reszket, vajon Bandi mint van?
Nehogy Ferkóik a zabon
Összvíszjenek, píz-alapon!

Vágtat mind a kettű haza,
A fűben csillan egy kasza
Messzirű nyerítés hallik...
(nem derút ez ki, csak alig).